

Wäifene usufannataja.

Jutufin hiljuti oma jutlusereisudel — jutustab üks Soome wanematest misjonäridest — T. kihelkonnas ühe noore-wõitu naesega kokku, kes südamewalus pisaraid walades ja rõhutult mult nõuu tuli küsima, kas oleks kudagi moodi weel wõimalik, sellest hingekoormast ja huffamõistjast südametunnistusest wabaks saada, mis teda päewad ja ööd pidada waewama.

Rui temalt küsisin, mis see siis peats olema, mis tale nii suurt hingepiina walmistab, siis kõneles ta mulle — wahetewahel walusatest nutuhoogudest segatud — järgmist:

„Ma olen uskliku ema tütar. Mu ema suri ligi kahe aasta eest. Minagi olin noorelt, iseäranes omal leeriajal, natuke jumalakartlik, kuid see jumalakartus kadus minust jäljeta, niipea kui ühele usmata mehele läksin. Tema oli päris jumalafalgaja ja seesama olen minagi juba 2 aastat olnud. Ma olen seal istunud, kus pillajad istuwad, kelledele enam miski asi püha ei ole. Olen nendega seltsis hüüdnud kõige-

tooremaid teutamisesõnu oma lapsepõlwe Jumala, Õnnistegija ja usu wastu. Oh, häda mulle!

Uga see ei ole weel see kõigehirmsam. Mul oli ka laps — ainus laps — 9 aastane poeg; ta oli nii hea laps. Uga mina oma mehega — tema isaga — piinasin teda sellepärast, et ta jumalakartlik oli, piibelt luges, meie eest palus ja wapest ütles meile, et meie ei pillaks Jumalat ega teutaks Jesust. Wanaema oli teda õpetanud lugema ja Jesust tundma ning armastama.

— Oh ma õnnetu, et mul teda enam ei ole!

— Mu armas laps, teda wõeti mult ära. Uga see oli nii hirmus — ma ei wõi seda enam wälja kannatada. Oh, ma ei wõi Teile sellest enam rääkidagi — ma olen nii hirmus ema!“

„Rui ta natufene aega walusaid pisaraid oli walanud ja nuufsunud, siis jäi ta jälle rahulisemaks. Nüüd palusin ma teda et ta mulle jutustaks, mis ta ainu lapsele siis oli juhtunud. Sain siis ühe ema suust järgmise kohutawa loo kuulda:

„Rui meie ühel õhtul „selfimajast“ kodu tulime, kus tööliste erafonna koosolek ja piduõhtu oli, siis oli meil kodu jutt sellestfamaft millest selfimajasgi, ifa usu ja Jumala wastastest asjadest. Siis ütles laps, et see ei sünni kui isa ja ema mõlemad nõnda räägiwad. Muidugi pahandas see meid, et laps meile nõnda ütles ja meie ahwardasime teda peksta ja — tõeste, seda tegimegi temaga. See oli üks teine kord, kui me poega sarjasime ja löime, ütles ta nuttes: „Mis kurja on Jumal teile teinud, et teie teda nõnda teutate. Ehk mispärast pillate teie Jesust, kes teile misfit pqha ei ole teinud?“

Ükskord leidsime teda nurgast palumast — isa ja ema eest — siis wõttis isa ta karwust kinni ja wedas lapse sealt wälja. Seekord jäi ta küll löömata, aga piible, mis lapsel käes oli, fiskus mu mees lõhki ja wiskas ahju, ehk siis tuleks mõistus pähe ja lahkusiwad usulised sonimised — arwas isa. Uga see kõik oli asjata. Wõtsime paar korda selfimajasse

kaasa, et ta sellega harjus; aga nii pea kui filmast wäära-
tas, siis jooksis ta kohe koju. Nõnda leidsimegi poja kord
nurgas palumast. See wihastas jälle meid mõlemaid. Ta
waene sai siis nõnda pekka, et ta paar päewa selle järele
woodis oli.

Nurgast leidsime laulu raamatu; sellegi fiskufime lõhki
ja wiskafime tulesse.

Sest ajast saadif ei rääkinud poeg meile enam palju Ju-
malast — aga seda enam palus ta nüüd. Mõni aeg peale
selle jäi ta haigeks, sai kopsupõletiku. Haigus oli kohe raske,
aga ehk meie küll sellest aru saime, ei hoolinud meie kumbgi
temast. Uga kui palawik tõusis ja laps waluga wõideldes
imelikkusi sõnu hakkas rääkima, siis jäime meiegi wähe tõsife-
maks, ega osanud enam midagi rääkida. Kui poeg wahest
palawikus kõnelema hakkas: „oh kallid isa, ära mind enam
löö, ma peafen warsti teie tülnast ära; — Jeesus, ega sa ei
ole isa peale pahane, — sa annad ju isale ja emale seda an-
deks“ — ja muud sellesarnast, siis nägin ma et isa filmist mõ-
ned pisarad maha kullufiwad, mida ta küll warjata tahtis.
Laps oli 2—3 päewa haige — kindlaste ma enam ei mäleta
— siis suri ta ära — oh, mu laps! Oh mind õnnetumat
et mina sarnane ema olen olnud!“

Kui ta jälle nutnud oli, siis jutustas see murtud ema
edasi, kudas ta poeg rahulikult oli furnud, parem käsi wasta
rinda rõhutud, nagu oleks harilikusse unesse uinunud. Kui,
nad seda wäikest furnukeha korraldama hakkasiwad, siis leiti
ta särgi põuest südame kohalt wäikene taskufene ja selles oli
ühe riidelapikese sees lõhkifistud lauluraamatu wõidunud ja
ära kortsunud leht. Ja mis laul oli seal peal?

Jeesus on mu ainus elu,
Jeesus üksi minu rõem;
Jeesus on mu suurem õnn,
Ilma temata on walu
Kõdif muu asi hukka saab,
Jeesus üksi rõemustab
jne.

R. L. nr. 404.

Seades, et hõelad wanemad temalt sedagi wiimast wara ärariisuma saaksiwad, oli wäikene martir seda laulu oma sü-dame kohal warjul hoidnud, kuna Jeesus oma taewase rõemu ja rahuga ta noort südant ja hinge täitis.

Urmas noor ja wana lugeja, mis jutlust ütleb see sündinud lugu sinule?

Abimäed.

Lenda kui lind üles mäele,
Kui patud waewawad sind;
Seal elu kaew oowab sulle,
Mis peseb ka puhtaks sind.
Kutta, sest waenlane püüab,
Hüüa küll Jeesus sind hoiab,
Ta weres hing elu leiab,
Siis kui patud waewawad sind!

